Barna Imre

Stop time

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 26. szám, 2019. június 28.

(Olimpia) Egyszer csak futunk a Kranccal. Bukdácsolva csörtetünk, ágak recsegnek, sár fröcsög. Nem. Hangtalanul futunk, lábatlanul repülünk, nem látunk és nem hallunk semmit. Hogy egyáltalán, üldöz-e még az az ember. Arra sem emlékszünk most, hogy felemelte a botját, és megiramodott felénk. Hogy mintha akkor ugrott volna elő üvöltve a semmiből, amikor észrevettük a macskakölyköt – a Kranc vette észre, nem én –, és éppen lehajoltunk volna, hogy nahát, mit keres ez itt az erdőben. És a Kranc ugyan elviccelte volna még, mert olyan a Kranc, mindig viccel, pofákat vág, és hülyeségeket szaval, hogy *a kis görény a sziklák tövén*; na mi van, pimaszkodott volna a botos emberrel, *sak áll, sak áll?*, de a botos ember akkor már emelte ránk a botját.